ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **B. B.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/4, Praha, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: I) B. G., II) nezl. B. D., III) nezl. B. D., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2022, č. j. 30 A 212/2019 - 169,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2019, č. j. MV-147308-4/SO-2019.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-33541-97/DP-2016, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost a dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), mu nebylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Žalovaná prvostupňové rozhodnutí změnila tak, že se žádost zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje, neboť stěžovatel nesplňuje podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[3] Za postačující měsíční příjem bylo podle správních orgánů možno považovat částku ve výši 19 210 Kč, z čehož 11 500 Kč činily prokázané náklady na bydlení a zbytek činil součet životních minim členů stěžovatelovy rodiny. Jediným uznatelným příjmem byl rodičovský příspěvek stěžovatelovy manželky ve výši 7 096 Kč.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalované žalobou u krajského soudu. Předně namítal, že žalovaná nezohlednila, že dávka rodičovského příspěvku jeho manželky se zvýšila ze 7 096 Kč na 13 000 Kč. Dále správní orgán I. stupně pochybil v tom, že na stěžovatelův návrh nepřerušil řízení, aby mu poskytl dostatek prostoru pro získání dokladů o potřebném příjmu. Žalovaná se také dostatečně nezabývala přiměřeností dopadu rozhodnutí do stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život; v tomto ohledu správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou rozumné pochybnosti, mj. proto, že neprovedly svědecký výslech jeho manželky.

II.a. První rozsudek krajského soudu (ze dne 8. 9. 2020, č. j. 30 A 212/2019 - 91)

[5] Krajský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navýšení rodičovského příspěvku stěžovatel pouze tvrdil, ale nikterak nedokládal. I kdyby však správní orgány k jeho navýšení přihlédly, na posouzení věci by se nic nezměnilo, neboť ani s tímto navýšením stěžovatelova rodina neměla příjem, který by byl podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dostatečný – úhrnný příjem rodiny by činil 13 000 Kč namísto požadovaných 19 210 Kč. Správní orgán I. stupně měl možnost přerušit řízení na návrh účastníka řízení, nikoliv však povinnost. Navíc je v nynější věci zřejmé, že stěžovatel navrhoval přerušení řízení zcela účelově, aby dobu správního řízení prodloužil. Navzdory tomu, že správní orgán I. stupně několikrát řízení přerušil, stěžovatel nikdy nedoložil postačující uznatelné příjmy. Jím předkládané příjmy pocházely z nelegálně vykonávané práce nebo nebyly aktuální. Ani v řízení před krajským soudem stěžovatel žádné příjmy nedoložil. Žalovaná se rovněž dostatečně zabývala dopadem rozhodnutí do stěžovatelova práva na rodinný a soukromý život. Přihlédla k tomu, že měl stěžovatel na území České republiky manželku, syna a matku. Šlo však k jeho tíži, že na něm nebyli finančně závislí a jeho další setrvání na území České republiky by znamenalo zátěž pro systém sociálního zabezpečení (stěžovatel nemá vlastní legální příjmy). Krajský soud zdůraznil, že dostatečný příjem zákonodárce mínil jako podmínku udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Toto povolení lze bez dostatečného příjmu udělit s ohledem na právo na rodinný a soukromý život pouze výjimečně, např. pokud žadatel požadovaného příjmu takřka dosahuje. To však v daném případě neplatí.

[6] Co se týče stěžovatelovy námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k rodinným poměrům stěžovatele, krajský soud konstatoval, že mu nic nebránilo uvést všechny relevantní skutečnosti o svém rodinném životě v průběhu správního řízení. Vše, co vyplynulo z obsahu spisu nebo z vyjádření stěžovatele, správní orgány vzaly v úvahu, a přesto dospěly k závěru, že dopady napadeného rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život nejsou nepřiměřené. Výslech stěžovatele ani jeho manželky nebylo nutno provést, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a další dokazování bylo nadbytečné. Stěžovatel ani neuvedl, co mělo ze svědecké výpovědi jeho manželky vyplynout. Rovněž neuvedl, proč informace, které měla poskytnout jeho manželka, neuvedl sám.

[7] Proti tomuto rozsudku stěžovatel brojil kasační stížností, ve které namítal, že se měl krajský soud z úřední povinnosti dotázat jeho rodinných příslušníků (manželky a dětí), zda hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Neučinil-li tak, zatížil řízení o žalobě vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[8] Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu rozsudkem ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020 - 76, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konstatoval, že stěžovatelovi rodinní příslušníci splňovali materiální podmínku podle § 34 odst. 2 s. ř. s. – na svých právech byli rozhodnutím dotčeni, neboť se jednalo o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, kde je dotčení práv rodinných příslušníků *prima facie* zřejmé. Primárním nositelem oprávnění ke sloučení rodiny ostatně byla stěžovatelova manželka, která měla platné povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dále zdejší soud uzavřel, že krajský soud nebyl vázán okruhem účastníků řízení tak, jak jej stanovily správní orgány, a měl se tedy z vlastní iniciativy dotázat stěžovatelových rodinných příslušníků, zda hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, a umožnit jim tak splnění formální podmínky podle § 34 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, zatížil řízení o žalobě vadou. Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Pro zodpovězení této otázky bylo podstatné posoudit, zda mohlo řízení před krajským soudem a správními orgány dopadnout jinak – zda bylo myslitelné, aby byl stěžovatel v řízení před krajským soudem i správními orgány úspěšný. Dospěl k závěru, že stěžovatelovi rodinní příslušníci (především jeho manželka), pokud by byli osobami zúčastněnými na řízení, mohli v řízení o žalobě přednést skutečnosti a navrhnout důkazy, v jejichž kontextu by rozhodnutí žalované nemohlo obstát. Stěžovatelova manželka se mohla vyjádřit ke skutkovým zjištěním správních orgánů co do financování potřeb rodiny a s tím související ekonomické (ne)závislosti na stěžovateli, potažmo k přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího práva na soukromý a rodinný život, resp. do jejího oprávnění ke sloučení rodiny. Přitom upozornil, že správní orgány neprovedly svědecký výslech stěžovatelovy manželky, a přesto uzavřely, že na stěžovateli není ekonomicky závislá, ač její příjem nepostačoval ani k uhrazení doloženého nájmu bytu.

II.b. Druhý rozsudek krajského soudu (ze dne 12. 5. 2022, č. j. 30 A 212/2019 - 169)

[9] Krajský soud se po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu dotázal stěžovatelových rodinných příslušníků (jeho manželky a dvou dětí), zda hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Ti uvedli, že tato práva uplatňovat budou, a dále tvrdili,

že byli dotčeni na právu na rodinný život, protože celá rodina žije v České republice a vzhledem k nízkému věku dětí je nezbytné, aby stěžovatel nemusel vycestovat a mohl legálně pobývat na území České republiky. Žádnou další procesní aktivitu – v součinnosti se stěžovatelem – ovšem osoby zúčastněné na řízení nevyvinuly.

[10] Krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. znovu zamítl na základě v zásadě stejné argumentace, jaká je uvedena shora. Ačkoliv se krajský soud nyní mnohem detailněji zabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí práva na rodinný život stěžovatele a jeho rodinných příslušníků, Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasační stížnosti považuje podrobnou rekapitulaci v tomto směru za nadbytečnou.

[11] Co se týče stěžovatelovy námitky, že správní orgány neprovedly svědecký výslech stěžovatele ani jeho manželky, krajský soud konstatoval, že stěžovatel správním orgánům nesdělil, v čem konkrétně měla spočívat nepřiměřenost zásahu do rodinného života, přičemž právě toho se svědecké výpovědi měly týkat. Správní orgány nezpochybňovaly, že na území České republiky žije se svými rodinnými příslušníky, a z dostupných zdrojů zjistily základní informace o jeho osobní a rodinné situaci. Ohledně těchto zjištění stěžovatel ve správním řízení nic nenamítal. Správní orgány proto nepochybily, pokud výslech jeho manželky neprovedly. Za takové situace byl skutkový stav zjištěn dostatečně a nic nebránilo rozhodnutí ve věci samé.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalované a replika stěžovatele

[12] Stěžovatel proti druhému rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] V kasační stížnosti poukazuje na to, že z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci implicitně vyplývá, že správní orgány rozhodovaly za situace, kdy nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zejména Nejvyšší správní soud správním orgánům vytkl, že ve věci rozhodly, aniž by stěžovatelovu manželku vyslechly. Krajský soud však přesto dospěl k závěru, že skutková zjištění byla dostatečná a výslech manželky nebylo třeba provádět. Z napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud považoval postup správních orgánů za správný, a není přezkoumatelné, proč krajský soud došel k odlišnému závěru než Nejvyšší správní soud, který ve zrušujícím rozsudku uvedl, že především manželka stěžovatele mohla učinit tvrzení relevantní pro rozhodnutí ve věci samé a že správní orgány učinily závěr, že manželka a děti stěžovatele nejsou na stěžovateli závislé, aniž provedly svědecký výslech manželky. Stěžovatel tedy namítal, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť z něj není patrno, proč krajský soud považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný, dále namítal, že je založen na nesprávném právním názoru, že byl skutkový stav správními orgány zjištěn dostatečně. Závěrem též namítl, že krajský soud nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu, který došel k závěru, že výslech manželky stěžovatele mohl přinést relevantní zjištění pro rozhodnutí ve věci samé.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadený rozsudek, se kterým se plně ztotožnila, a navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] V replice stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2022, č. j. 5 Azs 274/2020 - 30, z něhož dovozoval, že v nyní posuzované věci nebyly splněny podmínky k neprovedení navrhovaných důkazů.

[16] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s., a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost (zčásti) přípustná – a to přesto, že již jednou v této věci rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“.

[18] Možnost stěžovatele napadnout nové rozhodnutí krajského soudu byla omezena citovaným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. V nyní posuzované věci stěžovatel mj. namítá, že se krajský soud odchýlil od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyřčeného v předchozím rozsudku v posuzované věci. V této části je kasační stížnost přípustná.

[19] Naopak nepřípustná je kasační stížnost v části, ve které stěžovatel brojí proti věcné správnosti názoru krajského soudu, že správní orgány nepochybily, pokud neprovedly výslech stěžovatelovy manželky za účelem zjištění skutkových okolností potřebných pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život stěžovatele, resp. jeho rodinných příslušníků. V opakované kasační stížnosti totiž není přípustné vznášet nové kasační námitky, které mohly být uplatněny již v předchozí kasační stížnosti. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS: „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“

[20] Již v prvním rozsudku krajského soudu v posuzované věci bylo uvedeno, že krajský soud nepovažuje neprovedení svědecké výpovědi stěžovatelovy manželky za vadu řízení, neboť stěžovatel nijak nepřiblížil, co by mělo z její výpovědi vyplynout, a omezil se na pouhé obecné rozporování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. V kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku stěžovatel namítal pouze vadu řízení o žalobě, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé,

spočívající v tom, že se krajský soud z vlastní iniciativy nedotázal stěžovatelových rodinných příslušníků, zda hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Ve svém druhém rozsudku krajský soud odůvodnil, proč nepovažoval neprovedení svědecké výpovědi za vadu řízení, v zásadě stejným způsobem: výslech nebylo nutno provést, neboť proti zjištěnému skutkovému stavu stěžovatel nic konkrétního nenamítal a neuvedl ani, v čem konkrétně by měla nepřiměřenost dopadu rozhodnutí spočívat, a není tak ani zřejmé, co mělo z výslechu vyplynout. Nejvyšší správní soud jen stručně poznamenává, že toto odůvodnění nepovažuje za nepřezkoumatelné – jasně se z něj podává, proč k výslechu stěžovatelčiny manželky nebyl důvod. Krajský soud nemusel vysvětlovat, proč se odchýlil od názoru Nejvyššího správního soudu vyřčeného v řízení o předešlé kasační stížnosti, neboť se zdejší soud k vadám řízení před správními orgány nevyjadřoval (k tomu viz dále).

[21] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovateli nic nebránilo brojit proti názoru krajského soudu ohledně neprovedení svědeckého výslechu stěžovatelovy manželky již v první kasační stížnosti. Názor krajského soudu na danou věc totiž zůstal v podstatě stejný a procesní vada spočívající v neobeslání rodinných příslušníků, kteří přicházeli v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, nijak nebránila přezkumu této otázky, o čemž svědčí i skutečnost, že osoby zúčastněné na řízení, kvůli jejichž absenci v řízení o žalobě Nejvyšší správní soud první rozsudek krajského soudu v posuzované věci zrušil, se pouze přihlásily k účasti na řízení a žádné relevantní tvrzení ani jinou procesní aktivitu neučinily. Krajský soud tak neměl žádný důvod se od svého předchozího posouzení odchýlit.

[22] Za popsaného stavu věci není na místě kasační stížnost odmítnout, neboť zčásti přístupná je. Jak již však bylo naznačeno, Nejvyšší správní soud se může zabývat pouze námitkou nerespektování závazného názoru Nejvyššího správního soudu z předchozího řízení, kterou stěžovatel nemohl vznést v předchozím řízení a kterou se zdejší soud nezabýval. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v uvedeném rozsahu, ověřil přitom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Stěžovatel tvrdí, že se krajský soud neřídil závazným názorem zdejšího soudu, neboť podle něj z výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 308/2020 - 76 vyplývalo, že správní orgány nezjistily skutkový stav dostatečně a že stěžovatelova manželka mohla uvést při svém výslechu pro věc relevantní skutečnosti; krajský soud přitom dospěl k opačnému závěru.

[25] Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že v řízení o minulé kasační stížnosti se zabýval jedinou námitkou, a to vadou řízení spočívající v neobeslání subjektů, které přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Za účelem posouzení této problematiky se musel zabývat třemi dílčími otázkami: a) zda byli stěžovatelovi rodinní příslušníci dotčeni na svých právech napadeným rozhodnutím, b) zda toto dotčení muselo být krajskému soudu zřejmé, a tedy zda se jednalo o vadu řízení, a c) zda tato vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Všechny otázky Nejvyšší správní soud zodpověděl kladně.

[26] Při zodpovězení poslední otázky se zdejší soud zabýval tím, zda mohla vada řízení spočívající v absenci obeslání stěžovatelových rodinných příslušníků, coby subjektů přicházejících v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, vést k odlišnému výsledku věcného rozhodnutí. Vycházel totiž z premisy, že vada řízení může vést k nezákonnosti rozhodnutí jen v případě, že je myslitelné, že zapříčinila jiný výsledek řízení, než jaký by nastal v řízení bezvadném. Proto Nejvyšší správní soud konstatoval, že v nyní posuzované věci bylo myslitelné, aby bylo stěžovateli povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny uděleno i při nesplnění podmínky minimálního příjmu rodiny. Zároveň vyzdvihl několik momentů svědčících o tom, že pokud by byli stěžovatelovi rodinní příslušníci osobami zúčastněnými na řízení o žalobě a aktivně se tohoto řízení účastnili, mohl by krajský soud rozhodnout jinak, přičemž by byl také dán prostor k jinému rozhodnutí žalované.

[27] Tímto prismatem je třeba na předešlý rozsudek Nejvyššího správního soudu nahlížet. Poukázal-li tedy zdejší soud na skutečnost, že si správní orgány učinily úsudek o ekonomické situaci stěžovatelovy rodiny a dopadech rozhodnutí do práv na rodinný a soukromý život, aniž by provedly svědecký výslech stěžovatelovy manželky, učinil tak proto, aby zdůraznil, že její názory, argumenty a tvrzení v řízení vůbec nezazněly, ačkoliv byla rozhodnutím žalované na svých právech dotčena. S ohledem na konkrétní okolnosti dané věci přitom nebylo možno vyloučit, že by její procesní aktivita výsledek řízení o žalobě zcela zvrátila. Naopak zdejší soud neoznačil procesní postup správních orgánů za vadný, tím spíše se nevyjádřil k (ne)zákonnosti jejich rozhodnutí. To mu ostatně stěžovatel ani neumožnil, neboť Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a stěžovatel žádné vady řízení před správním orgánem nenamítal.

[28] Je třeba podotknout, že se zdejší soud nesnaží přiřknout svému minulému rozhodnutí jiný smysl, než jaký z něj objektivně vyplývá. V bodě [30] předešlého rozhodnutí totiž zcela jasně uvedl: „*Nejvyššímu správnímu soudu nenáleží odhadovat konkrétní argumentaci stěžovatelových rodinných příslušníků v případě, že by jim bylo umožněno uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, nicméně vzhledem k uvedeným okolnostem konkrétní věci lze uzavřít, že především stěžovatelova manželka mohla v řízení před krajským soudem objasnit ekonomickou situaci rodiny, v důsledku čehož se mohlo zásadně změnit hodnocení dostatečnosti příjmů rodiny a dopadů rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. Nelze tedy vyloučit, že by stěžovatelovi rodinní příslušníci – primárně manželka, pokud by jí bylo umožněno vykonávat práva osoby zúčastněné na řízení, přednesla skutečnosti a navrhla důkazy, v jejichž kontextu by rozhodnutí žalované nemohlo obstát. Je tedy zřejmé, že napadený rozsudek může být stižen nezákonností.*“

[29] Lze tedy uzavřít, že se Nejvyšší správní soud k otázce vad řízení před správními orgány ani k zákonnosti jejich rozhodnutí nevyjadřoval, a krajský soud ani nemohl být v tomto ohledu vázán jeho právním názorem. Od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu se tudíž odchýlit nemohl. Smyslem předchozího rozsudku zdejšího soudu bylo umožnit stěžovatelovým rodinným příslušníkům účastnit se soudního řízení, aby měli možnost přednést tvrzení a navrhnout důkazy k ochraně svých práv – posouzení jimi uváděných tvrzení a skutečností by podléhalo přezkumu ze strany zdejšího soudu, neboť proti tomuto posouzení v minulé kasační stížnosti nebylo možno brojit. Nejvyšší správní

soud v závěru svého předchozího rozsudku v dané věci výslovně upozornil, že je třeba žalobní body znovu posoudit v návaznosti na procesní aktivitu osob zúčastněných na řízení. Bylo již jen na nich, jak se ke své procesní aktivitě postaví. Pokud neučinily nic kromě svého přihlášení do řízení, nelze krajskému soudu vyčítat, že rozhodl stejně jako ve svém předchozím rozsudku. Ostatně, věcně se kvůli procesní pasivitě osob zúčastněných na řízení posuzovaný případ nijak nezměnil, pouze se změnil okruh osob, které se řízení účastnily.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel dne 18. 8. 2022 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodovat o odkladném účinku tak vzhledem ke skončení řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

V. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[33] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, kdy jim soud uloží povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); tak tomu v projednávané věci nebylo.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 20. září 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu